

[Leonhard Hansen.]

Lovforslaget til Tingets velvillige Behandling.

Jeg skal derefter gaa over til at fremsætte nogle Bemærkninger om Forslag til Lov om midlertidig Indførelse af en 40 Timers Arbejdsuge ved visse offentlige og private Arbejder, der udføres i Anledning af Arbejdsløsheden. Dette Forslag eller et lignende, der tager Sigte paa at afhjælpe Arbejdsløsheden ved Indskrænkning af Arbejdstiden, har længe været ventet af de danske Arbejdere. Den uhyggelige Stigning af Arbejdsløsheden, som 1932, har udvist, nødvendiggør simpelt hen et saadant Lovforslag. Undersøger man Arbejdsløshedstallet i Statistisk Departements Oplysninger, vil man finde, at Arbejdsløsheden siden 1929 har været stadig stigende, og i Stedet for at aftage normalt, som vi plejer at se det henimod Sommertiden, er Stigningen fortsat Maaned efter Maaned gennem 1932 for i December at være naaet op paa 42,8 pCt. af de statsanerkendte Arbejdsløshedskassers Medlemstal. En saadan Arbejdsløshed, med i Dag ca. 176 000 arbejdsløse, er nærmest katastrofal for vort Land, og der maa gøres, hvad der kan gøres fra Organisationernes og eventuelt fra Regeringsmagtens Side for at skaffe Arbejde til alle disse ledige Hænder.

Det foreliggende Lovforslag er ikke ganske saadan, som jeg som Fagforeningsmand kunde have ønsket det, idet jeg gerne havde set, at der var blevet forelagt et Forslag til Nedsættelse af Arbejdstiden til 40 Timer om Ugen for samtlige Virksomheder her i Landet med Kompensation for Løntabet ved denne Nedsættelse af Arbejdstiden. Eller endnu bedre, om de modstaaende Parter, Arbejdsgivere og Arbejdere, havde fundet hinanden i fuld Forstaaelse af, at en Indskrænkning i Arbejdstiden er nødvendig. Det skal siges her, at det ikke har manglet paa god Villie i saa Henseende fra Arbejderorganisationernes Side, hvilket da ogsaa fremgaa af den Indstilling, der er tilstillet Socialministeren i Henhold til hans Forespørgsel af 29. Marts 1932 til De samvirkende Fagforbund og Dansk Arbejdsgiverforening. Bestræbelserne her gik ud paa at skabe en enig Indstilling angaaende Spørgsmaalet om Nedsættelse af Arbejdstiden og Afskaffelse eller blot Begrænsning af Overarbejde, hvilket strandede paa, at Arbejdsgiverforeningens Repræsentanter stillede sig absolut afvisende overfor begge Spørgsmaal.

Befolkningen og Regeringen har god Grund til at beklage, at Arbejdsgiverfore-

ningen til enhver Tid stiller sig stejlt og afvisende overfor ethvert fornuftigt Forslag fra Arbejdernes Side til Ændring af bestaaende Forhold, blot man fra Arbejdsgiverforeningens Side mener, der er Princip deri. Det er denne stejle og afvisende Holdning fra Arbejdsgiverforeningens Side, der har nødvendiggjort, at Regeringen nu fremsætter et Lovforslag i den Retning. Og saa har Arbejdsgiverforeningen alligevel Gang paa Gang maattet forlade den ene Skanse efter den anden. Fra 12—14 Timers Arbejde i Døgnet er det lykkedes Arbejderne gennem deres Organisationer at faa Arbejdstiden forkortet, først til 11—10, derefter til 9½ Time, indtil nu, hvor der almindeligvis arbejdes 8 Timer pr. Døgn. Og hvad er Resultatet saa blevet? Har det vanskeliggjort Produktionen? Selv om det endnu siges fra visse Arbejdsgiveres Side, skylder man os Bevis for, at det er rigtigt. Men der er opnaaet adskilligt andet, som maaske vanskeligt kan opgøres i klingende Mønt, nemlig menneskeverdige Vilkaar for dem, der skaber Produktionen, Mulighed for Arbejderne til andet end lige Søvn og Arbejde, Ret for dem til ogsaa at pleje andre Interesser og nyde de faa Glæder, Livet kan byde dem.

Arbejderne har altid mødt Modstand fra Arbejdsgivernes Side — her nærmere præciseret Arbejdsgiverforeningen — mod rimelige og fornuftige Krav, selv om hele Samfundet har været interesseret i deres Gennemførelse. Men Arbejderne har fastholdt Kravene, og lidt efter lidt, ved Afslutning af Overenskomster og Benyttelse af Konjunkturerne, er det lykkedes at gennemføre Kravene, som saa selv Arbejdsgiverne har maattet indrømme alligevel var til Gavn og Nytte for det Samarbejde, der til en vis Grad nødvendigvis maa være mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne. Jeg kan her nævne som et enkelt Eksempel Gennemførelsen af Kravet om Oprettelse af Tillidsmandsinstitutionen, som Arbejdsgiverne satte sig imod med Hænder og Fødder: det manglede jo blot, at Arbejdsgiveren ikke skulde have Lov til at lade og gøre med den enkelte Arbejder, som det passede ham, uden Indblanding fra Organisationens eller endnu mindre en af Arbejderne paa Stedet valgt Tillidsmands Side. Men Tiden har vist, at Arbejderne havde Ret. Tillidsmandssystemet er gennemført de allerfleste Steder, og selv om adskillige Arbejdsgivere, som f. Eks. en større københavnsk Virksomhed, der for nylig maatte søge Hjælp hos det offentlige, endnu forsøger at udvise Chikane overfor Arbejdernes